RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 85.299 van 11 februari 2000
in de zaak A. 86.256/VII-19.168.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. QUINTELIER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Plantin & Moretuslei 141

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Nigeriaanse nationaliteit, op 23 augustus 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 juli 1999 waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster betekend op 16 juli 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 30 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. BENOIT die, loco Advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster, van Nigeriaanse nationaliteit, komt op onbekende datum in België binnen.

1.2. Op 23 december 1998 treedt verzoekster te Antwerpen in het huwelijk met een Belgisch onderdaan.

1.3. Op 12 januari 1999 wordt aan verzoekster het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 2 november 1998 betekend. De motivering van dit bevel luidt als volgt :

> "(...)
> Verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Geen visum (W. 15.12.1980 - Art. 7, 1/).
> (...)".

1.4. Op 22 februari 1999 dient de Raadsman van verzoekster bij de gemeente Zwijndrecht een aanvraag in

om machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.5. Op 8 juli 1999 verklaart de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag van betrokkene onontvankelijk. Deze beslissing wordt aan verzoekster betekend op 16 juli 1999.

1.6. Dit is de bestreden beslissing.

1.7. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

> "(...)
> geen enkele uitzonderlijke onstandigheid wordt bewezen die het inroepen van de procedure artikel 9 § 3 kan rechtvaardigen. Het feit van echtgenote te zijn van een Belgisch onderdaan kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien werd t.a.v. betrokkene reeds een verwijderingsmaatregel getroffen : op 2 november 1998 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend".

2.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoekster in een eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing artikel 8 van het E.V.R.M. schendt, doordat het bevel om het grondgebied te

verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst teneinde een visum in het kader van de gezinshereniging te bekomen een gedwongen scheiding inhoudt van haar echtgenoot en dit in strijd is met artikel 8 van het voormeld Verdrag dat het gezinsleven beschermt;

Overwegende dat verzoekster niet betwist, dat zij België is binnengekomen zonder over de door artikel 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, nodige binnenkomstdocumenten, meer bepaald een geldig visum, te beschikken; dat de bevoegde Minister derhalve gerechtigd was haar een bevel om het grondgebied te verlaten, te betekenen overeenkomstig artikel 7, lid 1, 1*/*, van voormelde wet van 15 december 1980; dat een rechtmatige toepassing van voornoemde wet van 15 december 1980 geen schending van het privé-leven kan inhouden en bijgevolg evenmin van artikel 8 van het E.V.R.M.; dat verzoekster tijdens haar illegaal verblijf in het Rijk in het huwelijk is getreden, zodat de door haar aangevoerde schending van artikel 8 van het E.V.R.M. in ieder geval aan haar eigen toedoen is te wijten; dat het middel niet ernstig is;

2.2. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert doordat zij gehuwd is met een Belgisch onderdaan en dat de bestreden beslissing niet verantwoord is omwille van het leed dat verzoekster wordt aangedaan;

Overwegende dat de bestreden beslissing genomen is rekening houdend met de feitelijke verblijfssituatie van verzoekster als illegale vreemdeling; dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoekster naar haar land van herkomst dient terug

te keren om een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van haar huwelijk met een Belgisch onderdaan; dat daarenboven de bestreden beslissing het gevolg is van verzoeksters eigen toedoen, daar, ofschoon zij verzuimd had om zich te voorzien van de nodige binnenkomstdocumenten zoals voorgeschreven door de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, zij verkoos in het huwelijk te treden; dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster definitief van haar echtgenoot wordt gescheiden, maar dat zij eventueel opnieuw zal toegelaten worden tot het grondgebied van het Rijk nadat zij zich in regel zal hebben gesteld overeenkomstig de vigerende wetgeving; dat dienvolgens niet aan de Overheid kan worden ten grieve geduid dat zij de feitelijke gegevens van het dossier niet correct heeft afgewogen en dat er zodoende een kennelijke wanverhouding zou zijn ontstaan tussen de bestreden beslissing en de eventuele gevolgen van de tenuitvoerlegging van deze beslissing voor verzoekster; dat de bestreden beslissing derhalve geen schending inhoudt van het evenredigheidsbeginsel; dat het middel niet ernstig is;

2.3. Overwegende dat verzoekster in een derde middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, doordat de motivering van de bestreden beslissing een voorbeeld is van stereotype, geijkte- en gestandaardiseerde motivering zonder dat de eigen specifieke kenmerken die het dossier van verzoekster bevat, worden aangehaald;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd :

"(...)
geen enkele uitzonderlijke onstandigheid wordt bewezen die het inroepen van de procedure artikel 9 § 3 kan rechtvaardigen. Het feit van echtgenote te zijn van een Belgisch onderdaan kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien werd t.a.v. betrokkene reeds een verwijderingsmaatregel getroffen : op 2 november 1998 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend";

Overwegende dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit echtgenote te zijn van een Belgisch onderdaan, wat niet afdoende is om de buitengewone omstandigheden aan te tonen en dat er ten aanzien van verzoekster reeds een bevel werd getroffen om het grondgebied te verlaten, zodat de beslissing lijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen, dat die motivering de beslissing lijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk lijkt; dat bovendien het nadeel niet kan worden ongedaan gemaakt door de schorsing van de bestreden beslissing, vermits het verleende bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten inmiddels definitief is geworden en op elk ogenblik kan worden uitgevoerd door de bevoegde Overheid; dat het middel niet ernstig is;

2.4. Overwegende dat verzoekster in een vierde middel de schending van artikel 41, § 2, en artikel 43 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 juncto artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aanvoert, doordat zij stelt dat zij met een E.G.-vreemdeling dient gelijkgesteld, dat haar verblijfsrecht niet afhankelijk kan gesteld worden van het voorleggen van geldige binnenkomstdocumenten, dat

het feit echtgenote te zijn van een Belgisch onderdaan in weerwil met (van) de bestreden beslissing wel degelijk een buitengewone omstandigheid is en dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, doordat verzoekster een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten in plaats van haar in te schrijven in het Vreemdelingenregister;

Overwegende dat verzoekster overeenkomstig artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 door haar recent huwelijk met een Belgische onderdaan, gelijkgesteld wordt met een E.G.-vreemdeling, ingeval zij zich met hem vestigt of komt vestigen; dat luidens artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, de echtgenote bedoeld in voormeld artikel 40, die, zoals verzoekster, niet de nationaliteit bezit van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen, houdster moet zijn van het document dat krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet is vereist om tot een regelmatige binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten; dat, bij gebrek aan een geldig visum, verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet voldeed aan laatstgenoemd artikel; dat zij op het eerste gezicht de bepalingen van de artikelen 41, derde lid, en 43, 3*l*, van voornoemde wet van 15 december 1980 niet in haar voordeel kan inroepen, daar zij niet aantoont, noch beweert, over een geldig visum te beschikken of ooit te hebben beschikt; dat zij integendeel niet ontkent jaren onwettig te hebben verbleven in het Rijk, zelfs tot op de dag van haar huwelijk; dat in principe wetsbepalingen niet geacht moeten worden rechten te verlenen op grond van gegevens, zoals te dezen een feitelijke verblijfssituatie, die enkel in de onwettigheid zijn tot stand gekomen; dat daarenboven voornoemd artikel 43, 3*l*, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 de omzetting naar

Belgisch recht is van artikel 3.3 van de richtlijn 64/221/EEG van 25 februari 1964 waarin wordt gesteld : "Het verlopen van het identiteitsbewijs dat de toelating in het ontvangende land en de afgifte van de verblijfsvergunning mogelijk maakt, kan de verwijdering van het grondgebied niet wettigen", en dat de voorbereidende werken van die richtlijn aantonen dat met deze bepaling slechts het verval wordt beoogd van het identiteitsbewijs tijdens een wettig verblijf na regelmatige binnenkomst, wat in onderhavige zaak geenszins het geval is, daar verzoekster aldoor onwettig op het grondgebied verbleef; dat, tenslotte, het feit dat verzoekster echtgenote is van een Belgisch onderdaan haar niet belet van, zoals de procedure voorschrijft, haar documenten aan te vragen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post in het buitenland, zodat verzoekster niet aantoont dat de bij artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bedoelde buitengewone omstandigheden aanwezig zijn; dat het middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf februari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**